ปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562[1]

ยอ์สุตมา อิศโร[2]

ข้อมูลส่วนบุคคลถือเป็นสิ่งที่มีค่าในโลกยุคดิจิทัล ความสะดวกและง่ายในการจัดเก็บข้อมูลส่วนบุคคลทำให้การประมวลผลการจัดเก็บหรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลสามารถทำได้รวดเร็ว ข้อมูล ส่วนบุคคลเหล่านี้ถูกนำไปใช้พยากรณ์ความต้องการของลูกค้าส่งผลให้มีการเติบโตทางเศรษฐกิจจากการสร้างนวัตกรรมผ่านข้อมูลที่เก็บรวบรวมไว้ ดังจะเปรียบได้ว่า ในโลกยุคใหม่อัตลักษณ์และข้อมูลส่วนตัวจะมีค่ายิ่งกว่าทอง [3]

เมื่อข้อมูลส่วนบุคคลเป็นสิ่งที่มีค่าในโลกยุคดิจิทัล จึงจำเป็นต้องได้รับความคุ้มครองโดยอยู่ภายใต้หลักศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ เพราะข้อมูลส่วนบุคคลถือเป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับมนุษย์ทุกคนและเป็นสิ่งที่ไม่อาจถูกพรากหรือทำให้สูญเสียไปโดยวิธีการใดๆได้ เป็นสิ่งที่มีลักษณะเฉพาะของแต่ละบุคคล การให้ความคุ้มครองความเป็นส่วนตัวของมนุษย์หรือการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลจะต้องอยู่ภายใต้พื้นฐานของหลักความยินยอมผู้ใดจะละเมิดมิได้ [4]

โดยประเทศไทยมีการตระหนักถึงการการคุ้มครองสิทธิในความเป็นส่วนตัวของข้อมูลส่วนบุคคล จึงได้มีการตราพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ฉบับนี้มาบังคับใช้เนื่องจากปัจจุบันมีการล่วงละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะการนำข้อมูลส่วนบุคคลไปแสวงหาประโยชน์หรือเปิดเผยโดยไม่ได้รับความยินยอมจากบุคคล ซึ่งเป็น เจ้าของข้อมูลจนสร้างความเดือดร้อนรำคาญหรือความเสียหายให้แก่บุคคลดังกล่าว

---

[1]บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหาเกี่ยวกับการบังคับใช้พระราชบัญญัติสถานพยาบาล พ.ศ. 2541: ศึกษากรณีคลินิกเสริมความงาม โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ ดร. มัลลิกา พินิจจันทร์ และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาตราจารย์ ดร. กัลยา ตัณศิริ และรองศาสตราจารย์ประเสริฐ ตัณศิริ

[2]นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตร์มหาบัณฑิต (สาขาวิทยบริการเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดสงขลา) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

[3] ธัญญานุช ตันติกุล, “บทแนะนำหนังสือ : The New Digital Age และ Mostly Cloudy - อนาคตในโลกยุคดิจิทัล โอกาส ความหวัง และความท้าทาย, **ดุลพาห 3**, 64 (กันยายน – ธันวาคม 2560) หน้า 220.

[4] นิจญาณอมร อินสุข, “ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล:ศึกษากรณีนายหน้าข้อมูล,” (วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต,มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต,/2565),หน้า 92.

ถึงแม้ว่าพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งเป็นกฎหมายที่ถูกสร้างมาเพื่อป้องกันการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลของทุกคน และคุ้มครองสิทธิของประชาชนขาวไทย แต่ปัจจุบันกลับพบว่ามีการล่วงละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลเป็นจำนวนมาก ซึ่งเห็นได้จากข่าวตามสื่อออนไลน์เกี่ยวกับการลักลอบซื้อขายข้อมูลออนไลน์ของแฮกเกอร์ ไปจนกระทั้งลูกจ้างของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล ที่เป็นนิติบุคคลในภาคเอกชนและภาครัฐ เช่น รายงานของบริษัท Resecurity ที่ตีพิมพ์เมื่อวันที่ 22 มกราคม 2567 ที่ผ่านมาระบุว่า มีข้อมูลที่ใช้ระบุตัวบุคคลได้(Personal Identifiable Information: PII)ของคนไทยเกือบ 20 ล้านชุดข้อมูลรั่วไหลและถูกประกาศขายบนฟอรัมซื้อขายข้อมูลผิดกฎหมาย [5] หรือ เมื่อปี 2566 ตำรวจไซเบอร์เข้าจับกุมโบรกเกอร์ของบริษัทประกันภัยชื่อดัง แอบลักลอบนำข้อมูลส่วนบุคคลของลูกค้าประกันนับล้านรายชื่อไปขายให้กับกลุ่มมิจฉาชีพ ซึ่งข้อมูลของลูกค้าประกัน แลกเปลี่ยนข้อมูลลูกค้าประกัน ทางเจ้าหน้าที่นำมาขยายผลจนทราบว่า นายวีรทัศน์ รับโอนเงินโดยทำการซื้อขายกันหลายครั้ง ได้ทำการซื้อข้อมูลลูกค้าประกันภัย จำนวน 2,000 รายชื่อ ในราคา 1,000 บาท จากการขายฐานข้อมูลลูกค้าประกันให้กับผู้ต้องหา[6] จะเห็นได้ว่าจากข่าวตามสื่อสังคมออนไลน์เป็นปัญหาที่เกี่ยวกับการทำละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล ดังนั้นผู้ศึกษาจึงได้ทำการศึกษาเพิ่มเติมถึงสาเหตุที่เกี่ยวกับการทำละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลที่เกิดขึ้นทั้ง 3 ประเด็นดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง ปัญหาเกี่ยวกับหน้าที่ของเจ้าหน้าที่คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในการประเมินความเสี่ยงผลกระทบต่อข้อมูลส่วนบุคคล มาตรา 42 วรรคหนึ่ง (1)

ในปัจจุบันได้เกิดเหตุการทำละเมิดต่อข้อมูลส่วนบุคคลและแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากข้อมูลส่วนบุคคลเป็นเหตุให้เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลได้รับความเสียหายเป็นอย่างมาก ซึ่งสาเหตุการทำละเมิดสส่วนหนึ่งเกิดจากการไม่บัญญัติหน้าที่ในการประเมินความเสี่ยงผลกระทบด้านการปกป้องข้อมูลส่วนบุคคลไว้ (Data Protection Impact Assessment หรือ DPIA) แก่เจ้าหน้าที่คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลไว้โดยตรง

---

[5] **อาชญากรรมไซเบอร์: แฮกเกอร์ประกาศขายข้อมูลคนไทยเกือบ 20 ล้านชุดในเดือน ม.ค. 67 หน่วยงานรัฐโดนด้วย 2 แห่ง** - BBC News ไทย)[Online], available URL: https:// www.bbc.com/thai/articles/cgl435v8evno#:~:text= รายงานของบริษัท%20Resecurity%20ที่ตีพิมพ์เมื่อวันที่%2022%20ม.ค.%20ที่ผ่านมา%20ระบุว่าเฉพาะเดือน%20ม.ค.,มีข้อมูลที่ใช้ระบุตัวบุคคลได้%20%28Personal%20Identifiable%20Information%3A%20PII%29%20ของคนไทยเกือบ%2020%20ล้านชุดข้อมูลรั่วไหลและถูกประกาศขายบนฟอรัมซื้อขายข้อมูลผิดกฎหมาย, 2567 (เมษายน, 15).

[6] **จับโบรกเกอร์บริษัทประกัน นำข้อมูลส่วนบุคคล นับล้านรายชื่อ ขายให้มิจฉาชีพ (nationtv.tv)** [Online], available URL: https:// www.nationtv.tv/news/crime/378935166 , 2567 (เมษายน, 15).

การประเมินความเสี่ยงผลกระทบด้านการปกป้องข้อมูลส่วนบุคคลไว้ (Data Protection Impact Assessment หรือ DPIA) เป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (Data Protection Officer หรือ DPO) บุคคลซึ่งกฎหมายกำหนดให้ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลและผู้ประมวลผล เป็นผู้จัดให้มี ตามกฎหมาย เจ้าหน้าที่คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลมีหน้าที่ (1) ให้คำแนะนำแก่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล รวมทั้ง ลูกจ้างหรือผู้รับจ้างของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ประมวลผล (2) ตรวจสอบการดำเนินงานของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล (3) ประสานงานและให้ความร่วมมือกับสำนักงานในกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล (4) รักษาความลับของข้อมูลส่วนบุคคลที่ตนล่วงรู้หรือได้มาเนื่องจากการปฏิบัติหน้าที่ ตามพระราชบัญญัตินี้ เห็นได้ว่าหน้าที่ของเจ้าหน้าที่คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งเป็นบุคคลแรกที่ต้องตรวจสอบข้อมูลส่วนบุคคล ก่อนมีการเริ่มกิจกรรมของผู้ควบข้อมูลส่วนบุคคล อันได้แก่ การใช้ การเผยแพร่ หรือการเก็บรวบรวมเป็นต้น

ถึงแม้ในทางปฏิบัติจะต้องมีการประเมินความเสี่ยงข้อมูลส่วนบุคคลก่อนเริ่มดำเนินการทุกครั้ง อีกทั้งการที่กฎหมายมิได้บัญญัติไว้ชัดแจ้งนั้น เป็นเหตุให้บุคคลหรือนิติบุคคลในระดับประชาชน ไปจนถึงธุรกิจขนาดย่อม (SME) ที่มิได้เป็นผู้เชี่ยวชาญหรือมีความรู้ด้านกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ไม่สามารถดำเนินการได้ถูกต้องในสิ่งที่กฎหมายต้องการให้เป็นไปตามขั้นตอนเหล่านั้น

ซึ่งจากการศึกษากฎหมายของต่างประเทศ คือระเบียบในกฎหมายสหภาพยุโรปว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลและภาวะเฉพาะส่วนตัวแก่ปัจเจกบุคคลทุกคนในสหภาพยุโรป (EU) และเขตเศรษฐกิจยุโรป (EEA) หรือ General Data Protection Regulation (GDPR) ซึ่งเป็นแม่แบบของพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของไทย ได้บัญญัติกฎหมายไว้ชัดแจ้งโดยกำหนดหน้าที่ให้แก่เจ้าหน้าที่คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลทำการประเมินความเสี่ยงต่อผลกระทบต่อข้อมูลส่วนบุคคลบุคคล (Data Protection Impact Assessment หรือ DPIA) ก่อนที่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลและผู้ประมวลผลจะเริ่มกิจกรรมเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล โดยหลักเกณฑ์การประเมินความเสี่ยงเป็นไปตาม GDPR Article 35(7) โดยDPIA เป็นหนึ่งในกลไกการกำกับดูแลความปลอดภัยของข้อมูลส่วนบุคคล ขณะเดียวกับแบบประเมินดังกล่าวก็เปรียบเสมือนเครื่องมือแจ้งเตือนภัยล่วงหน้า

ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่จะต้องแก้ไขบทบัญญัติในมาตรา 42 (1) โดยบัญญัติให้มีการประเมินความเสี่ยงต่อผลกระทบของข้อมูลส่วนบุคคลก่อนการที่จะดำเนินการใดๆกับข้อมูลส่วนบุคคลและก่อนการให้คำแนะนำแก่ผู้ควบคุมและผู้ประมวลผลในการปฏิบัติหน้าที่ให้ชัดเจน เพื่อบุคคลหรือนิติบุคคลในระดับประชาชน ไปจนถึงธุรกิจขนาดย่อม (SME) ที่มิได้เป็นผู้เชี่ยวชาญหรือมีความรู้ด้านกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล สามารถดำเนินการได้ถูกต้องในสิ่งที่กฎหมายต้องการให้เป็นไปตามขั้นตอนเหล่านั้น

ประเด็นที่สอง ปัญหาเกี่ยวกับการแจ้งเหตุการณ์ละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล ตามมาตรา 37 (4)

การแจ้งเหตุการณ์ละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล เป็นหน้าที่ของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลที่ต้องดำเนินการหลังจากเกิดภัยคุกคามแล้ว โดยพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ได้กำหนดขั้นตอนการแจ้งไว้ในมาตรา 37(4) โดยกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการแจ้งเหตุการณ์ละเมิดไว้ในประกาศคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการในการแจ้งเหตุการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2565 จากหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนดให้มีการดำเนินการแจ้งเหตุการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลเป็นลายลักษณ์อักษร หรือแจ้งผ่านโดยวิธีการ ทางอิเล็กทรอนิกส์หรือวิธีการอื่นใดตามที่สำนักงานกำหนด โดยในการแจ้งเหตุการณ์ละเมิดข้อมูล ส่วนบุคคลต้องระบุสาระสำคัญดังต่อไปนี้เท่าที่จะสามารถกระทำได้ โดยไม่ได้ระบุถึงการบันทึกและจัดเก็บหลักฐานเกี่ยวกับเหตุการณ์ละเมิดไว้โดยตรง

แต่ตามกฎหมาย GDPR มาตรา 33 วางหลักว่า ผู้ควบคุมข้อมูลต้องบันทึกรายละเอียดเกี่ยวกับเหตุละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลใดๆ รวมทั้งผลกระทบและการเยียวยาที่ได้ดำเนินการไว้เป็นหลักฐาน (Document any personal data breaches) เพื่อให้หน่วยงานบังคับใช้กฎหมายตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายนี้ การบันทึกรายละเอียดนี้มีความเชื่อมโยงกับหลักการอื่น ทั้งนี้การบันทึกรายละเอียดเกี่ยวกับการละเมิดมีความสำคัญในแง่หลักฐานที่เชื่อมโยงกับหน้าที่หลายประการของผู้ควบคุมข้อมูล ตามแนวปฏิบัติของคณะกรรมการคุ้มครองส่วนบุคคลสหภาพยุโรป (EDPB) จึงแนะนำให้บันทึกรายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการละเมิดทั้งกรณีที่เข้าข่าย

เมื่อเปรียบเทียบกับกฎหมายไทย มาตรา 37 และประกาศคณะกรรมการฯ ไม่ได้ระบุถึงการบันทึกและจัดเก็บหลักฐานเกี่ยวกับเหตุการละเมิดไว้โดยตรง ถือได้ว่าบทบัญญัติกฎหมายได้บัญญัติการดำเนินการในส่วนนี้ ไม่ครอบคลุมขั้นตอนการจัดทำบันทึกไว้เป็นหลักฐานเพื่อเป็นฐานข้อมูล ซึ่งตามกฎหมายไทยได้นำกฎหมาย GDPR เป็นต้นแบบในการออกกฎหมายฉบับนี้มาบังคับใช้ เพื่อคุ้มครองสิทธิข้อมูลส่วนบุคคลของประชาชน

ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่จะต้องแก้ไขบทบัญญัติในมาตรา 37(4)ใบันทึกรายละเอียดเกี่ยวกับเหตุละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลใดๆ รวมทั้งผลกระทบและการเยียวยาที่ได้ดำเนินการไว้เป็นหลักฐาน (Document any personal data breaches)ทุกครั้ง

ประการที่สาม ปัญหาเกี่ยวกับบทกำหนดโทษในการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบของข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลที่ปฏิบัติหน้าที่ ตามมาตรา 80

ตามมาตรา มาตรา 80 บัญญัติว่า “ผู้ใดล่วงรู้ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่นเนื่องจากการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ถ้าผู้นั้นนำไปเปิดเผยแก่ผู้อื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าแสนบาท หรือทั้งจำ ทั้งปรับ ...” จากหลักกฎหมาย ตามมาตรา 80 เป็นบทกำหนดโทษแก่บุคคลซึ่งไม่มี

สถานะตามบทนิยามของพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งเป็นผู้ที่ได้กระทำการอันเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล อันได้แก่ ลูกจ้างของผู้ควบคุม ผู้ประมวลผล หรือบุคคลใดก็ตามที่เกี่ยวเนื่องกับผู้มีสถานะตามบทนิยามโดยมีอำนาจเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคล แต่เมื่อพิจารณาตามพระราชบัญญัติฉบับนี้แล้ว กลับพบว่ากฎหมายได้มีการกำหนดความรับผิดแก่ลูกจ้างของผู้ควบคุม ผู้ประมวลผล หรือบุคคลใดก็ตามที่เกี่ยวเนื่องกับผู้มีสถานะตามบทนิยามของพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งมีบทกำหนดโทษที่เบาเกินไปเมื่อเทียบกับมูลค่าความเสียหายที่เกิดขึ้น เห็นได้จากมูลค่าของความเสียหายที่เกิดขึ้นเช่น“นาวินต้าร์” อ่านข่าวอยู่ดีๆ โดนดูดเงิน 5 ล้าน! ช็อกเผลอกดลิ้งก์มิจฉาชีพ เมื่อ22 กุมภาพันธ์ 2567

ทั้งนี้ตามบทบัญญัติ APPI ของประเทศญี่ปุ่นได้กำหนดความรับผิดทางอาญาของลูกจ้าง บุคคลที่ทำงานหรือเคยปฏิบัติหน้าที่ หรือที่ได้รับมอบหมาย หรือพนักงานหน่วยงานจัดหาพนักงานหรืออดีตพนักงานหน่วยงานจัดหาพนักงานที่จัดการข้อมูลส่วนบุคคล ให้ไฟล์ข้อมูลส่วนบุคคลแก่บุคคลอื่น (รวมถึงไฟล์ข้อมูลส่วนบุคคลทั้งหมดหรือบางส่วนซึ่งได้รับการทำซ้ำหรือประมวลผล) ที่มีข้อมูลที่เป็นความลับเกี่ยวกับบุคคลโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรบุคคลนั้นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปีหรือปรับไม่เกิน 1,000,000 เยน เห็นได้ว่าบทลงโทษทางอาญา ตาม APPI ของประเทศญี่ปุ่น ล้วนให้ความสำคัญกับการปฏิบัติหน้าที่อย่างเคร่งครัด หากกระทำการฝ่าฝืนจะต้องได้รับบทลงโทษจำคุกและปรับที่เหมาะสมตามหลักสัดส่วน เพื่อป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ

ดังนั้นเมื่อเทียบกับกฎหมายไทยแล้ว จึงมีความจำเป็นที่จะต้องแก้ไขบทบัญญัติในมาตรา 80 ควรแก้ไขโทษและลักษณะของการกระทำ ให้เหมาะสมกับสัดส่วนมูลค่าของความเสียหาย เพื่อเป็นบทลงโทษบุคคลเหล่านั้น ได้แก่ ลูกจ้างของผู้ควบคุม ผู้ประมวลผล หรือบุคคลใดก็ตาม ที่เกี่ยวเนื่องกับผู้มีสถานะตามบทนิยาม โดยมีอำนาจเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคล ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล เป็นต้น ให้เกรงกลัวต่อกฎหมายและไม่กล้าที่จะฝ่าฝืนกฎหมาย

จากประเด็นปัญหาดังกล่าวข้างต้นนี้ ผู้ศึกษาขอเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหาดังกล่าว ดังต่อไปนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับหน้าที่ของเจ้าหน้าที่คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในการประเมินความเสี่ยงผลกระทบต่อข้อมูลส่วนบุคคล มาตรา 42 วรรคหนึ่ง (1)

เห็นควรให้มีการเพิ่มเติมบทบัญญัติ (1/1) ในพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล มาตรา 42 วรรคหนึ่ง (1) เป็น

“ (1/1) จัดให้มีการประเมินความเสี่ยงต่อผลกระทบในการป้องกันข้อมูลส่วนบุคคล ก่อนการดำเนินการตาม (1) ”

2. ปัญหาเกี่ยวกับการแจ้งเหตุการณ์ละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล ตามมาตรา 37 (4)

เห็นควรให้มีการเพิ่มเติมบทบัญญัติ (4/1) ในพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ.2562 มาตรา 37 (4) เป็น

“ มาตรา 37 (4/1) ให้มีการทำบันทึกและจัดทำฐานข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล ไม่ว่าการละเมิดข้อมูลนั้นจะเป็นข้อมูลที่กฎหมายกำหนดให้ต้องแจ้งหรือไม่ต้องแจ้งต่อคณะกรรมการ โดยประกอบไปด้วยข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล ผลของการดำเนินการของผู้ที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้เพื่อให้หน่วยงานเข้ากำกับดูแลและสามารถตรวจสอบได้ว่ามีการดำเนินการตามที่กฎหมายกำหนด”

3. ปัญหาเกี่ยวกับบทกำหนดโทษในการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบของข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลที่ปฏิบัติหน้าที่ ตามมาตรา 80

เห็นเพิ่มเติมบทบัญญัติโดยการเพิ่มวรรคสาม ของมาตรา 80 ในพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ.2562 เป็น

“ มาตรา 80 วรรคสาม การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลตามวรรคหนึ่ง หากเป็นการกระทำเพื่อแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

เอกสารอ้างอิง

คณาธิป ทองรวีวงศ์. **คำอธิบายหลักกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2566.

สาครรัตน์ นักปราชญ์, คัคนางค์ จามะริก, การเปิดเผยข้อมูลภาครัฐในรูปแบบ (Business Intelligence (BI) ใน ยุค Big Data) ,(**วารสาร กสทช. ประจำปี** ,2559)[Online], available URL: https:// so04.tci-thaijo.org/index.php/NBTC_Journal/ article/download/119148/ 91209/308584, 2567 (เมษายน, 15).

ธัญญานุช ตันติกุล, "บทแนะนำหนังสือ : The New Digital Age และ Mostly Cloudy – อนาคตในโลกยุคดิจิทัล โอกาส ความหวัง และความท้าทาย, **ดุลพาห 3**, กันนยายน – ธันวาคม2560.

จันทจิรา เอี่ยมมยุรา, **"แนวคิดและหลักการยกร่างกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครอง ข้อมูลส่วนบุคคลของประเทศไทย"**, วารสารนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ธันวาคม 2547.

ชาย เสวิกุลม, **อาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา**. กรุงเทพมหานคร:โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,2517.

อรัญ สุวรรณบุปผา,**หลักอาชญาวิทยา**, กรุงเทพมหานคร :สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพาณิชย์ ,2518.

บทความสาระ. (2564), PDPA คืออะไร? - สรุป PDPA เกี่ยวกับธุรกิจที่คุณควรรู้! ฉบับ เข้าใจง่าย 2 [Online], available URL: https:// easypdpa.com/article/easypdpa-summary-what-is-pdpa, 2567 (เมษายน, 18).

จันทร์ทิพย์ แสงแปง, 'ปัญหาการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ศึกษากรณีการจัดเก็บข้อมูลส่วนบุคคลในหน่วยงานเอกชน" วิทยานิพนธ์ นิติศาสตรมหาบัณฑิต, สถาบันบัณฑิตพัฒนศาสตร์, 2559.

อธิพร สิทธิธีรรัตน์. "ปัญหากฎหมายการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในบริบทอิเล็กทรอนิกส์" วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต,มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,2559.

นิจญาณอมร อินสุข. "ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ศึกษากรณีนายหน้าข้อมูล" วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต,มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์, 2565.

ปัทมา มัญชุนากร. "ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในเครือข่าย

สังคมออนไลน์:ศึกษากรณีผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลและผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต,สถาบันบัณฑิตพัฒนศาสตร์, 2564.